

การใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ

The Use of Complex Sentences in EFL Learners' Writing Work

จตุพงศ์ โมรา

อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยทักษิณ

Email: jatupong15@gmail.com

Jatupong Mora

Lecturer, English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences,

Thaksin University

รับเข้า : 25 กรกฎาคม 2567 แก้ไข : 19 สิงหาคม 2567 ตอรับ : 21 สิงหาคม 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ระบุจำนวนและชนิดของประโยคที่ปรากฏในงานเขียนของผู้เรียน 2) สำนวนปริมาณ ความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อน 3) สำนวนปริมาณข้อผิดพลาด และชนิดของอนุประโยคที่ปรากฏในประโยคที่มีข้อผิดพลาด และ 4) สำนวนชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากงานเขียนในแบบทดสอบปลายภาค วิชา 0115341 การเขียนเรียงความ จำนวน 60 ชิ้น โดยใช้แบบบันทึกและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคความซ้อน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า 1) ผู้เรียนใช้ประโยคทั้งหมด 1,368 ประโยค แบ่งเป็นประโยคความซ้อน 602 ประโยค (ร้อยละ 44.00) ประโยคความเดียว 455 ประโยค (ร้อยละ 33.26) ประโยคความรวม-ความซ้อน 183 ประโยค (ร้อยละ 13.38) และประโยคความรวม 128 ประโยค (ร้อยละ 9.36) 2) ในจำนวนประโยคความซ้อนทั้งหมด 602 ประโยค ผู้เรียนสามารถใช้ประโยคได้อย่างถูกต้องจำนวน 186 ประโยค (ร้อยละ 30.89) 3) ในประโยคที่ผู้เรียนยังใช้ไม่ถูกต้อง 416 ประโยค (ร้อยละ 69.11) มีข้อผิดพลาดทั้งหมด 1,111 แห่ง แบ่งเป็นข้อผิดพลาดเกี่ยวกับอนุประโยค 576 แห่ง (ร้อยละ 51.84) โดยแยกเป็นข้อผิดพลาดในนามานุประโยค 180 แห่ง (ร้อยละ 16.20) วิเศษนามานุประโยค 215 แห่ง (ร้อยละ 19.35) และคุณานุประโยค 181 แห่ง (ร้อยละ 16.29) และ 4) หากพิจารณาตามชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค พบว่า ผู้เรียนเขียนประโยคผิดพลาดในปริมาณแตกต่างกันตามชนิด

ของข้อผิดพลาด คือ อันดับ 1 การใช้รูปแบบผิด มีจุดผิดพลาด 595 แห่ง (ร้อยละ 53.56) อันดับ 2 การละส่วน มีจุดผิดพลาด 326 แห่ง (ร้อยละ 29.34) อันดับ 3 การเพิ่มส่วน มีจุดผิดพลาด 155 แห่ง (ร้อยละ 13.95) และอันดับ 4 การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง มีจุดผิดพลาด 35 แห่ง (ร้อยละ 3.15)

คำสำคัญ: ประโยคความซ้อน ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ การวิเคราะห์งานเขียน การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

Abstract

This research study aimed to 1) identify the number and types of sentences used in the learners' writing work, 2) survey a quantity and accuracy in the use of complex sentences, 3) survey a quantity of errors and types of clauses used in incorrect sentences, and 4) identify types of errors in the learners' writing work. The researcher collected the data from 60 writing works of the Final Written Test in 0115341 Essay Writing by using Complex Sentence Writing Errors' Recording and Analyzing Form. The statistics used to analyze data were frequency and percentage.

The results of the research revealed that 1) this group of learners had produced the total of 1,368 sentences, which could be divided into 602 (44.00%) complex, 455 (33.26%) simple 183 (13.38%) compound-complex and 128 (9.36%) compound ones 2) in the total of 602 complex sentences, the learners could produce 186 (30.89%) correct sentences 3) in the number of 416 sentences (69.11%), which the learners could not use them correctly there were 1,111 errors which could be 576 (51.84%) errors in subordinate clause usage. These errors could be further divided into 180 noun clauses (16.20%), 215 adverb clauses (19.35%), and 181 adjective clauses (16.29%) and 4) when considering the types of errors in sentence writing, the learners made different numbers in each type of errors. The first is misformation errors with the total number of 595 errors (53.56%). The second is omission errors, with the total number of 326 errors (29.34%). The third is addition errors, with the total number of 155 errors (13.95%), and the fourth is misordering errors, with the total number of 35 errors (3.15%).

Keywords: Complex Sentences, EFL Learners, Writing Work Analysis, Error Analysis

บทนำ

การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จากสถิติผลการเรียนในรายวิชาเอกภาษาอังกฤษในช่วงปีการศึกษา 2561 – 2563 ในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เช่น การเขียนเบื้องต้น การเขียนย่อหน้า การเขียนเรียงความ การเขียนเชิงวิชาการ และวิธีการวิจัยทางด้านภาษาอังกฤษศึกษา พบว่า ผลการเรียนเฉลี่ยของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในกลุ่มรายวิชาเหล่านี้อยู่ระหว่าง 1.88 – 2.59 ซึ่งอาจตีความได้ว่า นิสิตอาจจะมีความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์และการเขียน การศึกษาถึงสาเหตุของปัญหาและหาแนวทางช่วยเหลือนิสิตจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ควรดำเนินการ

ในขณะเดียวกัน ทั้งหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) ภาษาอังกฤษ และการศึกษบัณฑิต (กศ.บ.) ภาษาอังกฤษ ได้กำหนดให้นิสิตได้เรียนวิชาการเขียนเป็นวิชาบังคับจำนวน 4 วิชา คือ การเขียนเบื้องต้น การเขียนย่อหน้า การเขียนเรียงความ และการเขียนเชิงวิชาการ นอกจากนี้ ทักษะการเขียนยังเชื่อมโยงไปถึงวิชาการแปล และการเขียนรายงานการวิจัยในรายวิชาวิธีวิจัยทางด้านภาษาอังกฤษศึกษา และการจัดทำรายงานในรายวิชาสหกิจศึกษาอีกด้วย และเนื่องจากทักษะการเขียนเกี่ยวข้องกับการร้อยเรียงคำต่าง ๆ ให้เป็นประโยคและข้อความ หรือเนื้อหาที่มีความเกี่ยวเนื่องกัน การเข้าใจโครงสร้างประโยคตั้งแต่ระดับพื้นฐานจะช่วยให้นิสิตเขียนได้อย่างถูกต้องและตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการจะสื่อออกไป โครงสร้างประโยคที่น่าจะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน คือ ประโยคความซ้อน (Complex Sentences) เพราะมีส่วนประกอบหลัก 2 ส่วน คือ อนุประโยคใจความหลัก (Main Clause) และ อนุประโยคใจความรอง (Subordinate Clause) และอนุประโยคใจความรอง (Subordinate Clause) สามารถแบ่งออกเป็น 3 ชนิดย่อย คือ 1) นามานุกรประโยค (Noun Clause) อนุประโยคที่ทำหน้าที่เสมือนคำนาม 2) คุณานุกรประโยค (Adjective Clause) อนุประโยคที่ทำหน้าที่เสมือนคำคุณศัพท์ และ 3) วิเศษณานุกรประโยค (Adverb Clause) อนุประโยคที่ทำหน้าที่เสมือนคำวิเศษณ์ ซึ่งผู้เรียนต้องอาศัยความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงจะสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ดังกล่าวในงานเขียนได้เป็นอย่างดี

ประโยคความซ้อน (Complex Sentences) มีประโยชน์ต่อการเขียนหลายประการ อาทิ 1) ช่วยแสดงความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยงระหว่างอนุประโยคใจความหลักและอนุประโยคใจความรอง ในเรื่องของการระบุสาเหตุ-ผลกระทบ สิ่งที่ตรงกันข้าม และความสัมพันธ์ตามเวลา 2) ช่วยในการทำความเข้าใจแนวคิดหรือประเด็นที่ซับซ้อนอย่างในหลักตรรกศาสตร์ เช่น ถ้า A น้อยกว่า B และถ้า B น้อยกว่า C แสดงว่า A น้อยกว่า C และ 3) ช่วยในการรวบประโยคสั้น ๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้ได้ใจความกระชับและเข้าใจง่าย นอกจากนี้การเขียนจริง ไม่ควรใช้ประโยคความซ้อนมากเกินไป เพราะจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ยาก และมีข้อแนะนำว่า ไม่ควรใช้อนุกรประโยคใจความย่อย (Subordinate Clause) มากกว่า 2 อนุประโยค มาผูกติดกับแต่ละอนุประโยคใจความหลัก (Main

Clause) และในการเขียนจริง ผู้เขียนควรใช้ประโยคที่หลากหลาย คือ ให้มีทั้งประโยคความซ้อน ความรวม และความเดียว (Englishwritingteacher.com, 2015; Beare, 2019; Bressmer, 2022; Sharma, 2023)

นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้น การเขียนเชิงวิชาการ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเรียงความ บทคัดย่อ บทความวิชาการ หรือบทความวิจัย ผู้เขียนจะใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ อย่างหลากหลายเพื่อใช้ในการสื่อความหมายที่ต้องการ ประโยคที่มักจะเจอบ่อย คือ ประโยคความรวม (Compound Sentence) ประโยคความซ้อน (Complex Sentence) และประโยคความรวมและซ้อน (Compound-Complex Sentence) และไม่ค่อยเจอประโยคความเดียว (Simple Sentence) หรือ ถ้าเจอก็จะประกอบไปด้วยวลีต่าง ๆ ที่ทำให้ประโยคยาวขึ้นกว่าปกติ (Kemp, 2007) การพัฒนา ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศให้เป็นนักวิชาการ หรือมีความสามารถในการเขียนงานเชิงวิชาการจึงเป็นสิ่งที่ควรดำเนินการ โดยหาอาจจะสร้างความตระหนักหรือฝึกฝนให้รู้จักและฝึกปฏิบัติการเขียนตามโครงสร้างประโยคแต่ละชนิดนอกเหนือจากการเตรียมความพร้อมเรื่องการจัดระบบความคิดในงานเขียน ในประโยค 4 ชนิดข้างต้น ประโยคที่มีความซับซ้อนและน่าจะสร้างความสับสนให้กับผู้เรียนจำนวนมาก คือ ประโยคความซ้อน (Complex Sentence) เนื่องจากมีการแบ่งชนิดย่อยและมีเงื่อนไขการใช้ที่ต้องฝึกฝนอย่างลึกซึ้ง

ประโยคความซ้อน (Complex Sentence) ที่มีโครงสร้างง่ายสุด ประกอบด้วย 2 อนุประโยค คือ อนุประโยคใจความหลัก (Main Clause) และ อนุประโยคใจความรอง (Subordinate Clause) อย่างละ 1 อนุประโยค อนุประโยคทั้ง 2 ชนิดนี้ เมื่ออยู่ในประโยคจะมีความสำคัญไม่เท่ากัน กล่าวคือ อนุประโยคใจความหลัก (Main Clause) มีความสำคัญกว่า และมีความสมบูรณ์ในตัวเอง และสามารถที่จะอยู่ในประโยคได้ตามลำพังโดยไม่ต้องมีอนุประโยคใจความรอง (Subordinate Clause) ส่วนอนุประโยคใจความรอง (Subordinate Clause) ไม่สามารถวางอยู่ในประโยคได้ตามลำพัง เพราะจะทำให้ประโยคนั้นไม่สมบูรณ์ จึงจำเป็นต้องผูกติดกับ อนุประโยคใจความหลัก (Main Clause) เสมอ (Steffani, 2020) และมีตัวทำหน้าที่เชื่อม 2 อนุประโยคเข้าด้วยกัน คือ คำสันธาน นำหน้าอนุประโยคใจความรอง (Subordinators/Subordinate Conjunctions) หากประโยคความซ้อน (Complex Sentence) มีจำนวนอนุประโยคมากกว่า 2 อนุประโยค จะเพิ่มความซับซ้อนหรือเข้าใจได้ยากสำหรับผู้เรียนบางกลุ่ม ดังนั้นหากผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเข้าใจโครงสร้างประโยคความซ้อนอาจจะทำให้เขียนงานเชิงวิชาการได้ดีกว่าเดิมด้วย

สำหรับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนนั้น นักวิชาการหลายกลุ่มได้นำเสนอแนวทางในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด อาทิ Corder (1973) นำเสนอขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของผู้เรียนไว้ 2 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นระบุข้อผิดพลาด (Recognition of Errors) และ 2) ขั้นบรรยายข้อผิดพลาด (Recognition of Errors) โดยในขั้นระบุข้อผิดพลาด ผู้

วิเคราะห์เปรียบเทียบประโยคต่าง ๆ ของผู้เรียนกับประโยคที่เรียบเรียงอย่างถูกต้องในภาษาเป้าหมาย บางครั้งผู้วิเคราะห์สามารถระบุข้อผิดพลาดได้ไม่ยาก ในกรณีที่ผู้เรียนเขียนประโยคโดยใช้หลักการสื่อสารตามภาษาแม่ แต่ใช้ไม่ได้กับการสื่อสารในภาษาเป้าหมาย อาจทำให้ยากที่จะระบุข้อผิดพลาดได้ เพราะผู้ดำเนินการไม่แน่ใจว่าผู้เรียนต้องการจะสื่อสารอะไร และในขั้นบรรยายข้อผิดพลาด (Recognition of Errors) ผู้วิเคราะห์จะพิจารณาข้อผิดพลาดซ้ำๆ หลายครั้ง เพื่อให้สามารถเห็นกฎไวยากรณ์ที่ผู้เรียนอาจจะกำลังใช้ และพยายามที่จะอธิบายกฎข้อนั้น

นอกจากนี้ Dulay, Burt, and Krashen (1982) ได้เสนอการอธิบายข้อผิดพลาดที่ละเอียดกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการของ Corder (1973) วิธีการดังกล่าวนี้ คือ อนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิว (Surface Strategy Taxonomy) การใช้อนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิวนั้น ทำให้มองเห็นกระบวนการคิดที่ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้เรียนไปมาใช้ว่าถูกต้องหรือไม่ นอกจากนั้นการใช้อนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิว ช่วยให้ผู้วิเคราะห์ทราบว่าผู้เรียนอยู่ในระหว่างการเรียนรู้ ก่อนที่จะสามารถเขียนประโยคที่ถูกต้องได้อย่างสมบูรณ์ ข้อผิดพลาดตามอนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิว แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ 1) การละส่วน (Omission), 2) การเพิ่มส่วน (Addition), 3) การใช้รูปแบบผิด (Misformation) และ 4) การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) (Dulay, Burt, and Krashen, 1982)

Donal (2015) สำนวณชนิดของข้อผิดพลาดและความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละชนิดที่เกิดขึ้นในการเขียนประโยคของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ณ University of Pasir Pengaraian ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive design) และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยการจำแนกชนิดข้อผิดพลาดของนักศึกษาตามแนวทางของข้อผิดพลาดในอนุกรมวิธานกลยุทธ์พื้นผิว (The surface strategy taxonomy errors) (Dulay et al., 1982) ซึ่งแบ่งเป็น 4 ชนิด คือ การละส่วน (Omission) การเพิ่มส่วน (Addition) การใช้รูปแบบผิด (Misformation) และการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) ผลการสำรวจ พบว่าข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด คือ การละส่วน ด้วยความถี่ 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.3 ของจำนวนข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาคือ การใช้รูปแบบผิด ด้วยความถี่ 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.9 ลำดับถัดมา คือ การเพิ่มส่วน ด้วยความถี่ 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.8 และลำดับสุดท้าย คือ การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง ด้วยความถี่ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.5 และผู้วิจัยได้สรุปว่าจากการสำรวจครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษายังคงมีปัญหาในการแต่งประโยคในการเขียนเรียงความ

ในด้านการใช้ประโยคความซ้อนในการเขียนและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคความซ้อน มีงานวิจัยหลายชิ้นเช่นกัน อาทิ

Cahyono et.al (2016) สำนวณความสามารถในการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ความสามารถในการใช้ประโยคความซ้อนและความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถ

ในการเขียนและความสามารถในการใช้ประโยคความซ้อนของนักศึกษา 54 คน ที่เรียนรายวิชาการเขียนเชิงโต้แย้งที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศอินโดนีเซีย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษค่อนข้างดี และมีการใช้ประโยคความซ้อนมากกว่าประโยคชนิดอื่น ๆ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างจำนวนประโยคโดยรวมและจำนวนประโยคความซ้อนที่ใช้ในงานเขียน และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในงานเขียนและจำนวนประโยคความซ้อนที่ใช้

Subekti (2017) ศึกษาความเข้าใจประโยคความซ้อนของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาภาษาอังกฤษ จำนวน 24 คน ที่กำลังเรียนวิชาการเขียน 5 ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศอินโดนีเซีย ผลการศึกษา พบว่า 1) ประโยคความซ้อนสามารถมีอนุประโยคซ้อนกันหลายอนุประโยค และในงานเขียนจริงจะมีอนุประโยคซ้อนอยู่ในอนุประโยคหลักได้จำนวนมากเช่นกัน 2) ความเข้าใจของนักศึกษาต่อการใช้ประโยคความซ้อนที่ประกอบไปด้วย 3 ชนิดย่อย คือ 1) นามานุประโยค (Noun Clause) 2) คุณานุประโยค (Adjective Clause) และ 3) วิเศษณานุประโยค (Adverb Clause) อยู่ในระดับดี แต่ความเข้าใจประโยคความซ้อนที่มีหลายๆ อนุประโยคอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แม้ว่านักศึกษาจะมีความเข้าใจอนุประโยคย่อยทั้ง 3 ชนิด ค่อนข้างดีแล้วก็ตาม

Alotaibi (2016) ทดสอบความสามารถในการใช้คุณานุประโยคของนักศึกษาชาวคูเวตที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 120 คน โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจและตระหนักรู้ในโครงสร้างและส่วนประกอบของประโยคความซ้อนที่มีคุณานุประโยคเป็นส่วนประกอบ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษายังไม่ตระหนักรู้หรือเข้าใจโครงสร้างของประโยคความซ้อน โดยมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจ 60.4 %

Dwi (2013) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคความซ้อนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 โดยการเก็บข้อมูลที่เป็นการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาในวิชาการเขียน พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาทำข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับประโยคความซ้อน ทั้งหมด 270 จุด และมีข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับหลักไวยากรณ์โดยทั่วไปอีกจำนวนหนึ่ง เช่น การใช้ Tense, Preposition และ Pronoun เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่า การละส่วนหรือการตัดออก (Omission) เป็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด (43%) การใช้รูปแบบผิด (Misformation) 37% การเพิ่มส่วน (Addition) 17.8% และการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) 2.2% และยังพบว่า มีข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมาย comma 30.2% ความผิดพลาดในการตัดคำออกไป 34% การใช้คำเชื่อมผิด 20.7% การตัดคำเชื่อมออก 13.2 % และข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำเชื่อม 1.9%

Qur'ani, Sari, & Gunarespati (2019) ศึกษาชนิดของข้อผิดพลาดการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนของนักศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อระบุข้อผิดพลาดในงานเขียนที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยคความซ้อนของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาภาษาอังกฤษ ณ STKIP PGRI Sidoarjo รูปแบบ

การวิจัยที่ใช้คือ การวิจัยเชิงคุณภาพแบบบรรยาย ข้อมูลการวิจัยได้มาจากข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนของนักศึกษา การศึกษาครั้งนี้ พบว่า มีข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยคความซ้อน 74 จุด ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคความซ้อนจะแบ่งออกได้เป็น 4 ชนิด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจาก การละส่วน (Omission) การเพิ่มส่วน (Addition) การใช้รูปแบบผิด (Misformation) และการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) โดยร้อยละ 70 ของข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้รูปแบบผิด (Misformation) ร้อยละ 23 เกี่ยวกับการละส่วน (Omission) ร้อยละ 4 เกี่ยวกับการเพิ่มส่วน (Addition) และร้อยละ 3 เกี่ยวกับการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) นักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีข้อผิดพลาดในการเลือกใช้คำกริยาที่ถูกต้องซึ่งจัดอยู่ในหมวดของการใช้รูปแบบผิด (Misformation) เพื่อแก้ไขปัญหานี้ นักศึกษาได้รับการแนะนำให้ฝึกเขียนประโยคความซ้อนโดยใช้คำกริยาที่ถูกต้องหลาย ๆ รอบ

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น การเข้าใจและตระหนักรู้ในประโยคความซ้อนน่าจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจประโยคและเขียนงานภาษาอังกฤษเชิงวิชาการได้ (Junthumrong & Charumanee, 2013) และในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาและวิเคราะห์การใช้ประโยคความซ้อนในการเขียนเรียงความของนิสิต เพื่อให้ทราบถึงวิธีการเขียนประโยคความซ้อนของนิสิตในด้านต่าง ๆ ปริมาณ ชนิด และความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนของนิสิตตามรูปแบบ 1) การละส่วน (Omission), 2) การเพิ่มส่วน (Addition), 3) การใช้รูปแบบผิด (Misformation) และ 4) การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) ผลที่ได้จากการศึกษาจะทำให้ทราบจำนวนและชนิดของประโยคความซ้อนที่ใช้ ความถูกต้องของการเขียนประโยค และทำให้ทราบปัญหาและข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยคความซ้อนของผู้เรียน อันจะนำไปสู่การหาแนวทางแก้ไขเพื่อยกระดับความสามารถทักษะการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศให้สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในบทความฉบับนี้ ผู้เขียนกำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัย 4 ข้อ คือ เพื่อ

- 1) ระบุจำนวนและชนิดของประโยคที่ปรากฏในงานเขียนของผู้เรียน
- 2) สำนวนปริมาณ ความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อน
- 3) สำนวนปริมาณข้อผิดพลาดและชนิดของอนุประโยคที่ปรากฏในประโยคที่มีข้อผิดพลาด
- และ
- 4) สำนวนชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค

วิธีการวิจัย

ข้อมูลวิจัย

ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นงานเขียนในข้อสอบปลายภาคในรายวิชา 0115341 การเขียนเรียงความ ของนิสิตชั้นปี 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 115 ชิ้น โดยผู้เขียนได้คัดเลือกมาวิเคราะห์ จำนวน 60 ชิ้น

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือการวิจัยในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) แบบบันทึกประโยคและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของผู้เรียนรายบุคคล และ 2) แบบบันทึกความถี่ข้อผิดพลาดในการเขียนรายบุคคล

กระบวนการเก็บข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลโดยการศึกษาเอกสาร โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ศึกษาชิ้นงานในการเขียนเรียงความในข้อสอบปลายภาควิชา 0115341 การเขียนเรียงความ จำนวน 60 ชิ้น เป็นงานเขียนของนิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียน ประจำภาคเรียนที่ 1/2563

2) นับจำนวนประโยค และจำแนกชนิดของประโยคในงานเขียนแต่ละชิ้น

3) คัดเลือกเฉพาะประโยคความซ้อน เพื่อเตรียมการสำหรับการวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดในการเขียน โดยใช้แบบบันทึกประโยคและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของผู้เรียนรายบุคคล ที่ออกแบบโดยผู้วิจัย

4) ดำเนินการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของประโยคความซ้อนของผู้เรียนรายบุคคลตามที่ได้บันทึกประโยคไว้ในข้อ 2) ข้างต้น โดย

4.1) ระบุไว้ในประโยคนั้นประกอบด้วยอนุประโยคชนิดใด (Noun Clause, Adjective Clause, Adverb Clause)

4.2) ระบุชนิดของข้อผิดพลาดแต่ละแห่งว่าเป็นข้อผิดพลาดชนิดใด (การละส่วน (Omission), การเพิ่มส่วน (Addition), การใช้รูปแบบผิด (Misformation) และ การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering))

4.3) ระบุประเด็นย่อยของข้อผิดพลาดแต่ละแห่งว่าเป็นประเด็นใด

4.4) เขียนประโยคที่ถูกต้องเพื่อเสนอแนะสำหรับการเรียนรู้ข้อผิดพลาดแต่ละประโยคให้ครบถ้วน

5) ได้ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประโยคความซ้อนรายบุคคล

6) นับความถี่ประเด็นย่อยของข้อผิดพลาดรายบุคคลจากผลที่ได้ในข้อ 4) โดยใช้แบบบันทึกความถี่ข้อผิดพลาดในการเขียนรายบุคคล ที่ออกแบบโดยผู้วิจัย

7) สรุปความถี่ของข้อผิดพลาดทุกชนิด ทั้งประเด็นหลักและย่อย

8) คำนวณหาค่าร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละชนิด เพื่อนำเสนอผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ในแต่ละจุดประสงค์ใช้สถิติพื้นฐาน ดังนี้

1) การระบุจำนวนและชนิดของประโยคที่ปรากฏในงานเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษใน
ฐานะภาษาต่างประเทศ ใช้การนับความถี่และการคำนวณหาค่าร้อยละ

2) การสำรวจปริมาณ ความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อนที่ปรากฏในงานเขียนของ
ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ใช้การนับความถี่และการคำนวณหาค่าร้อยละ

3) การสำรวจปริมาณข้อผิดพลาดและชนิดของอนุประโยคในประโยคความซ้อนที่ปรากฏใน
งานเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ใช้การนับความถี่และการคำนวณหาค่า
ร้อยละ

4) การสำรวจชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ ใช้การนับความถี่และการคำนวณหาค่าร้อยละ

โดยผู้วิจัยใช้วิธีการคำนวณหาร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละชนิด การคำนวณช่วยให้พบ
ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนของนักศึกษาที่มีความถี่สูงสุด โดยใช้สูตร

$$P = F/N$$

P คือ สัญลักษณ์แทนค่า ร้อยละ

F คือ ความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละชนิด

N คือ ความถี่รวมของข้อผิดพลาดทุกชนิด

การควบคุมคุณภาพของงานวิจัย

การควบคุมคุณภาพของงานวิจัย แบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ 1) การควบคุมคุณภาพของ
เครื่องมือในการวิจัย และ 2) การควบคุมคุณภาพของผลการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการควบคุม
คุณภาพ 2 ประการข้างต้น ดังนี้

1) การควบคุมคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการสอนภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย
ได้แก่ 1) แบบบันทึกประโยคและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของผู้เรียนรายบุคคล และ 2) แบบ
บันทึกความถี่ข้อผิดพลาดในการเขียนรายบุคคล เพื่อดูสอดคล้องและความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์
การวิจัย และได้ปรับแก้ไขเครื่องมือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยมีค่า IOC เท่ากับ 1.00

2) การควบคุมคุณภาพของผลการวิจัย ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย 3 ท่าน เป็นผู้ทวนสอบการจำแนก การตรวจนับ วิเคราะห์ข้อผิดพลาด และการเสนอแนะประโยคแก้ไข เพื่อให้มั่นใจว่าผลการวิจัยมีความถูกต้อง และได้ปรับแก้รายละเอียดบางประการตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัย ประกอบด้วย 4 ประเด็น ดังนี้

1. จำนวนและชนิดของประโยคที่ปรากฏในงานเขียนของผู้เรียน

ในการวิเคราะห์ชนิดและจำนวนของประโยคที่ปรากฏในงานเขียนของนิสิต ผู้วิจัยได้ข้อมูลสำหรับตอบจุดประสงค์การวิจัยข้อที่ 1) เพื่อวิเคราะห์ชนิดและจำนวนของประโยคที่ปรากฏในงานเขียนของนิสิต ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและชนิดของประโยคที่ปรากฏในงานเขียนของนิสิต

ชนิดของประโยค	จำนวน	ร้อยละ
ความเดียว	455	33.26
ความรวม	128	9.36
ความซ้อน	602	44.00
ความรวม-ความซ้อน	183	13.38
รวมทุกชนิด	1,368	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนเขียนงานโดยใช้ประโยคความซ้อน 602 ประโยค (ร้อยละ 44.00) ประโยคความเดียว 455 ประโยค (ร้อยละ 33.26) ประโยคความรวม-ความซ้อน 183 ประโยค (ร้อยละ 13.38) และประโยคความรวม 128 ประโยค (ร้อยละ 9.36)

2. ปริมาณ ความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อน

ในการสำรวจปริมาณ ความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อน ผู้วิจัยได้ข้อมูลสำหรับตอบจุดประสงค์การวิจัยข้อที่ 2) เพื่อสำรวจปริมาณ ความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนของนิสิต ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ปริมาณและความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อน

ใช้ถูก	ใช้ผิด
186	416
(30.89%)	(69.11%)
602 ประโยค	

ข้อมูลในตารางที่ 2 แสดงปริมาณและความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนพบว่า ผู้เรียนใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนทั้งหมด 602 ประโยค สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง 186 ประโยค (ร้อยละ 30.89%) และใช้ไม่ถูกต้อง 416 ประโยค (ร้อยละ 69.11%)

3. ปริมาณข้อผิดพลาดและชนิดของอนุประโยคที่ปรากฏในประโยคที่มีข้อผิดพลาด

ในการสำรวจปริมาณข้อผิดพลาดและชนิดของอนุประโยคที่ปรากฏในประโยคที่มีข้อผิดพลาด ผู้วิจัยได้ข้อมูลสำหรับตอบจุดประสงค์การวิจัยข้อที่ 3) เพื่อสำรวจปริมาณข้อผิดพลาดและชนิดของอนุประโยคที่ปรากฏในประโยคที่มีข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิต ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ปริมาณอนุประโยคและข้อผิดพลาดในอนุประโยคแต่ละชนิด

อนุประโยค	จาก 416 ประโยค
นามานุประโยค	180
(จำนวน/%)	(31.25%)
วิเศษนามุประโยค	215
(จำนวน/%)	(37.33%)
คุณนามุประโยค	181
(จำนวน/%)	(31.42%)
รวมทุกชนิด	576
(จำนวน/%)	(100%)

ข้อมูลในตารางที่ 3 แสดงปริมาณอนุประโยคและข้อผิดพลาดในอนุประโยคแต่ละชนิดที่พบได้ใน 416 ประโยค มีการใช้อนุประโยคผิดพลาดทั้งหมด 576 แห่ง โดยแยกเป็นวิเศษนามุประโยค 215 แห่ง (ร้อยละ 37.33%) คุณนามุประโยค 181 แห่ง (ร้อยละ 31.42%) และนามานุประโยค 180 แห่ง (ร้อยละ 31.25%)

4. ชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค

ในการสำรวจชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค ผู้วิจัยได้ข้อมูลสำหรับตอบ
วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 4 เพื่อสำรวจชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคในงานเขียนของนิสิต
ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ชนิดของข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนของนิสิต

ชนิดของข้อผิดพลาด	รวม	ร้อยละ
การละส่วน (Omission)	326	29.34
การเพิ่มส่วน (Addition)	155	13.95
การใช้รูปแบบผิด (Misformation)	595	53.56
การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering)	35	3.15
รวม	1,111	100.00
ร้อยละ	100.00	

ข้อมูลในตารางที่ 4 แสดงชนิดของข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนของ
ผู้เรียน พบว่า ในภาพรวมมีข้อผิดพลาดทั้งหมด 1,111 แห่ง หากแยกตามชนิดของข้อผิดพลาดในการ
เขียนประโยค 4 ชนิด คือ การละส่วน (Omission) การเพิ่มส่วน (Addition) การใช้รูปแบบผิด
(Misformation) และ การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) พบว่า นิสิตเขียนประโยคผิดพลาด
ตามชนิดของข้อผิดพลาดแตกต่างกัน คือ อันดับ 1 การใช้รูปแบบผิด มีจุดผิดพลาด 595 แห่ง (ร้อยละ
53.56) อันดับ 2 การละส่วน มีจุดผิดพลาด 326 แห่ง (ร้อยละ 29.34) อันดับ 3 การเพิ่มส่วน มีจุด
ผิดพลาด 155 แห่ง (ร้อยละ 13.95) และอันดับ 4 การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง มีจุดผิดพลาด 35 แห่ง
(ร้อยละ 3.15)

สรุปผลการวิจัย

1) ในด้านจำนวนและชนิดของประโยค ผู้เรียนใช้ประโยคทั้งหมด 1,368 ประโยค แบ่งเป็น
ประโยคความซ้อน 602 ประโยค (ร้อยละ 44.00) ประโยคความเดียว 455 ประโยค (ร้อยละ 33.26)
ประโยคความรวม-ความซ้อน 183 ประโยค (ร้อยละ 13.38) และประโยคความรวม 128 ประโยค
(ร้อยละ 9.36)

2) ในด้านปริมาณ ความถูกต้องของการใช้ประโยคความซ้อน ผู้เรียนใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนทั้งหมด 602 ประโยค สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง 186 ประโยค (ร้อยละ 30.89%) และใช้ไม่ถูกต้อง 416 ประโยค (ร้อยละ 69.11%)

3) ในด้านปริมาณข้อผิดพลาดและชนิดของอนุประโยคที่ปรากฏในประโยคที่มีข้อผิดพลาดจากประโยคที่มีข้อผิดพลาดทั้งหมด 416 ประโยค มีการใช้อนุประโยคผิดพลาดทั้งหมด 576 แห่ง โดยแยกเป็นวิเศษณานุประโยค 215 แห่ง (ร้อยละ 37.33%) คุณานุประโยค 181 แห่ง (ร้อยละ 31.42%) และนามานุประโยค 180 แห่ง (ร้อยละ 31.25%)

4) ในด้านชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค จากข้อผิดพลาดทั้งหมด 1,111 แห่ง แยกตามชนิดของข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค 4 ชนิด คือ การละส่วน (Omission) การเพิ่มส่วน (Addition) การใช้รูปแบบผิด (Misformation) และ การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) พบว่า นิสิตเขียนประโยคผิดพลาดตามชนิดของข้อผิดพลาดแตกต่างกัน คือ อันดับ 1 การใช้รูปแบบผิด มีจุดผิดพลาด 595 แห่ง (ร้อยละ 53.56) อันดับ 2 การละส่วน มีจุดผิดพลาด 326 แห่ง (ร้อยละ 29.34) อันดับ 3 การเพิ่มส่วน มีจุดผิดพลาด 155 แห่ง (ร้อยละ 13.95) และอันดับ 4 การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง มีจุดผิดพลาด 35 แห่ง (ร้อยละ 3.15)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยข้างต้น มีประเด็นน่าสนใจที่จะนำมาอภิปรายผลได้ 2 ประการ คือ 1) การใช้ประโยคในงานเขียนเชิงวิชาการ และ 2) ชนิดของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนประโยค ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การวิจัยครั้งนี้ พบว่า การใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ ในงานเขียนเรียงความ ไม่ว่าจะเป็นประโยคความเดียว ความรวม ความซ้อน และความซ้อนและความรวม ผู้เรียนเขียนงานโดยใช้ประโยคความซ้อน 602 ประโยค (ร้อยละ 44.00) ประโยคความเดียว 455 ประโยค (ร้อยละ 33.26) ประโยคความรวมและความซ้อน 183 ประโยค (ร้อยละ 13.38) และประโยคความรวม 128 ประโยค (ร้อยละ 9.36) นั้นแสดงว่ามีการใช้ประโยคความซ้อนในงานเขียนเชิงวิชาการมากกว่าประโยคชนิดอื่น ๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Cahyono et.al (2016) ที่ได้สำรวจความสามารถในการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ และพบว่านักศึกษาใช้ประโยคความซ้อนมากกว่าประโยคชนิดอื่น ๆ

ในด้านชนิดของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนประโยค การวิจัยครั้งนี้พบว่า ผู้เรียนเขียนประโยคผิดพลาดมีปริมาณแตกต่างกันตามชนิดของข้อผิดพลาด คือ อันดับ 1 การใช้รูปแบบผิด (Misformation) มีจุดผิดพลาด 595 แห่ง (ร้อยละ 53.56) อันดับ 2 การละส่วน (Omission) มีจุดผิดพลาด 326 แห่ง (ร้อยละ 29.34) อันดับ 3 การเพิ่มส่วน (Addition) มีจุดผิดพลาด 155 แห่ง

(ร้อยละ 13.95) และอันดับ 4 การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) มีจุดผิดพลาด 35 แห่ง (ร้อยละ 3.15) ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Dwi (2013) และ Donal (2015)

Dwi (2013) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคความซ้อนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 โดยการเก็บข้อมูลที่เป็นการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาในวิชาการเขียน และพบว่า การละส่วน (Omission) เป็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด (43%) การใช้รูปแบบผิด (Misformation) 37% การเพิ่มส่วน (Addition) 17.8% และการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) 2.2% ส่วน Donal (2015) ได้สำรวจชนิดของข้อผิดพลาดและความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละชนิดที่เกิดขึ้นในการเขียนประโยคของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรีภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ณ University of Pasir Pengaraian และพบว่า ข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด คือ การละส่วน ด้วยความถี่ 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.3 ของจำนวนข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาคือ การผิดโครงสร้าง ด้วยความถี่ 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.9 ลำดับถัดมา คือ การเพิ่มเติม ด้วยความถี่ 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.8 และลำดับสุดท้าย คือ การผิดโครงสร้าง ด้วยความถี่ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.5

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะด้านการนำผลการวิจัยไปใช้ใน 2 ประเด็น คือ

1) การนำผลการวิจัยไปใช้ด้านการเรียนการสอน (Pedagogical implication) ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะการสอนนิสิตนักศึกษาในวิชาเอกหรือโทภาษาอังกฤษ เพราะความเข้าใจโครงสร้างประโยค และความสามารถประยุกต์ใช้ประโยคที่ถูกต้องในงานเขียนระดับต่าง ๆ จะเป็นการช่วยเพิ่มศักยภาพด้านภาษาของผู้เรียนให้เข้มแข็งมากยิ่งขึ้น โดยสามารถนำตัวอย่างประโยค ข้อผิดพลาด และแนวทางแก้ไขประโยคให้ถูกต้องไปประยุกต์ใช้ในรายวิชาไวยากรณ์พื้นฐาน และการเขียนเบื้องต้น โดยผู้สอนอาจดำเนินการตามขั้นตอน คือ 1) ยกตัวอย่างประโยคความซ้อนที่ข้อผิดพลาดให้ผู้เรียนดู 2) ผู้เรียนฝึกหาข้อผิดพลาด 3) ผู้เรียนฝึกแก้ไขข้อผิดพลาด และ 4) ผู้สอนเฉลยคำตอบและอธิบายเพิ่มเติมในกรณีที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจ

2) การนำผลการวิจัยไปใช้เชิงวิจัย (Research implication) ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษยังมีความเข้าใจในหลักการและโครงสร้างประโยคไม่เข้มแข็งพอ อันอาจนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนวิชาการเขียนในระดับที่สูงขึ้น ในเชิงการวิจัย นักวิจัยสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปพัฒนาเป็นสื่อการเรียนรู้เพื่อความเข้าใจประโยคความซ้อน และออกแบบแบบฝึกหัดเพิ่มเติม เพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้ฝึกทดสอบความรู้ของตัวเอง โดยการนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ผ่านระบบออนไลน์หรือให้ผู้เรียนเข้าถึงได้ง่ายและไม่จำกัดเวลา

เอกสารอ้างอิง

- Alotaibi, Abdullah M. (2016). Examining the learnability of English relative clauses: Evidence from Kuwaiti EFL learners. **English Language Teaching**, 9 (2).
- Beare, K. (2019). **Complex sentence worksheet**. Retrieved March 30, 2023 from <https://www.thoughtco.com/complex-sentence-worksheet-1210448>
- Bressmer, A. (2022). **Complex sentence: Definition, explanation, types and examples**. Retrieved March 30, 2023 from <https://prowritingaid.com/complex-sentence>
- Cahyono, et.al (2016). Indonesian students' writing proficiency and their ability in using complex sentences. **International Journal on Studies in English Language and Literature (IJSELL)**, 4 (9), pp. 22-32.
- Corder, S. Pit. (1973). **Introducing applied linguistic**. Victoria: Penguin Books Australia Ltd.
- Donal, Andri. (2015). Exploring students' errors in constructing sentences in **Journal of English Education**. 1 (2).
- Dulay, H., Burt, M & Krashen, S. (1982). **Language two**. Oxford: Oxford University Press.
- Dwi, Rayawati, (2013). An error analysis on complex sentences made by the second year students of English Education Program of STAIN Tulungagung in writing class.
- Englishwritingteacher.com. (2015). **Why use complex sentences?** Retrieved February 1, 2021 from <https://englishwritingteacher.com/2015/07/01/why-use-complex-sentences/>
- Junthumrong, S. & Charumanee, N. (2013). Problems in writing for research articles in English for publication purpose: A study of PSU doctoral students. **Proceedings**. April 27th, 2013 Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University.
- Kemp, Andrew. (2007). **Characteristics of Academic Writing in Education**. Retrieved November 30, 2020 from <https://stars.library.ucf.edu/cgi/viewcontent.cgi?referer=&httpsredir=1&article=4223&context=etd>

Qur'ani, D., Sari, D.M., & Gunarespati, R. (2019). **An error analysis on the complex sentences in students' writing of English Education Study Program at STKIP PGRI SIDOARJO**. Retrieved March 30, 2023 from <https://www.semanticscholar.org/paper/AN-ERROR-ANALYSIS-ON-THE-COMPLEX-SENTENCES-IN-OF-AT-Our'ani-Sari/f268efbe861fb2cd7668676849bf84bfd5cd8f57>

Subekti, Aduninggar Septi. (2017). A study of the mastery of complex sentences of pre-service English teachers. **Ahmad Dahlan Journal of English Studies (ADJES)**, 4 (2), pp. 21-26.

Sharma, D. (2023). **Complex sentence masterclass**. Retrieved March 30, 2023 from <https://www.englishwithashish.com/complex-sentence-masterclass/>